

dat wordt in onzen tijd toch meestal alleen van de dames verlangd."

„Ik zal mijn boeken voor den dag halen, want u moet weten; ik heb mijn studies altijd aangehouden, zelfs bij Mevrouw Zandberg, maar 't is zoo vervelend alles geheel alleen en in stilte te moeten doen, niemand om raad te kunnen vragen, geheel zonder leiding voort te gaan en met Engelsch vooral komt men niet verder door de uitspraak."

„Nu als je zoo vol vuur bent, laten wij dan reeds van avond beginnen."

„O dokter, neen beste oom, wat is u goed voor mij."

Zij nam zijn hand en nog vóór hij ze loslaten kon, drukte zij die aan haar lippen; verschrikt trok hij haar terug.

„Neen, Rose, neen! Dat moet je niet doen . . . 't is de moeite niet waard! Ik wou dat ik je gelukkig kon maken, juist zooals je het wenschte, maar er is nu slechts een weg, een enkele weg. Je heele leven hangt af van Frank en . . ."

Hij nam zijn hoed en stok en voltooide den volzin in gedachten: „Frank was de laatste aan wien ik je zou hebben vertrouwd."

„Tracht het met juffrouw Bol te vinden!" en hij streefde haar lokken, „als zij met iemand op heeft, dan krijgt die een konijntjesleven, maar vergeet geen oogenblik dat je Mevrouw van Haeren, geboren Doremael van Asperen en niet Marie de tweede meid bent."

„Ik beloof u, oom, dat ik er altijd aan denken zal."

XXI.

Rose Marie behoefde weldra niet meer te vragen wat zij doen en hoe zij 't doen moest bij haar oom te huis.

Het werk ging als van zelf en de dagen vlogen om; juffrouw Bol zeide dikwijls dat zij nu wel van haar renten kon leven, de jonge juffrouw nam haar alles uit de hand."

„Zij is zoo vlug als water," sprak zij tot haar intimes en voegde er op geheimzinnigen toon bij: „men zou zeggen dat zij keuken- en werkmeid tegelijk was geweest; zoo gemakkelijk schijnt haar alles af te gaan en vroolijk als zij is. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat is het maar lachen en zingen. Dat doet een oud mensch toch goed aan 't hart; als men 't jaren lang zoo triestig en stil gewend is, wordt men van zelf wat zikeneurig en ik geloof dat de dokter ook op streek is met zijn lieve nicht, want warempel ze zegt bijna altijd oom tegen hem! Hij ziet er tegenwoordig uit of hij nog geen dertig is en hij wordt toch al vijf en veertig met Juni."

„Nu," werd er wel eens geantwoord, „wie weet wat er nog gebeurt; 't spreekwoord zegt wel: Hoe ouder, hoe gekker!"

„Mensch, je bent niet wijs!" maande juffrouw Bol streng.

Maar 't was waar; de dokter scheen nu veel jonger; de jeugd, die van Rose Marie uitstraalde, scheen zich ook aan hem mede te delen; vroeger lachte hij nooit anders dan om zich vriendelijk te toonen; nu echter wist Rose Marie hem telkens een lach te ontlokken over haar vroolijke invallen, haar aardige gezegden of wel alleen door haar eigen aanstekelijken lach.